

Ngày 30 tháng 4 năm 1975, tôi còn quá nhỏ để có thể cảm nhận đầy đủ biến cố đau thương này của đất nước tôi, nhưng mới dịp tháng T v, qua các chương trình thông tin, tôi nhận được thông tin về tranh chấp mặt Việt Nam đầy máu và nước mắt, của mặt Việt Nam hơn thù của người cao ngút trời xanh.

Đất nước tôi đã chịu quá nhiều đau thương, mất mát. Không đêm nào tôi không dành ít phút cầu nguyện cho các vị ân nhân đã vì quốc vong thân, cho quê hương tôi. Tôi cầu mong quê hương tôi sớm thanh bình, người người yêu thương nhau, cùng nắm tay xây dựng mặt Việt Nam hùng cường, mặt Việt Nam để con lân bang kính trọng.

Điều đáng buồn là có rất nhiều người chỉ nghĩ còn nhớ gì nữa. Họ quên tất cả. Với Việt Nam như áo gấm vùng làng, vui vẻ trên sự nghèo đói, hương thơm trên tình cảnh thảm thương tâm của đất ngào, ngoan ngoãn, che tai mắt của lợi ích xin của người khác khó, nhưng lại lúi húi, khép nép dâng tiến cho bọn họ quan, công an.

Ngày xưa khi được thổi mái sáng tác, viết lách, được sống trong bầu không khí tự do thì họ tìm cách lợi dụng để ca ngợi kẻ thù, lên tiếng, xuống tiếng để phá tan đất nước. Khi nước mất rồi, khi bọn bọn Việt cộng đề đầu, cướp đi của, các "anh hùng" xưa biến đâu mất. Muốn hát, phải hát chui. Muốn nghe, phải nghe lén. Bị bắt vì sự hay bị công bắt để làm vui lòng bọn cộng quy. Đêm về, trên radio dò tìm các đài của thế giới tự do, nhưng đài luôn bọn Việt cộng phá sóng, như đi tìm ngu ngốc. Cúi mặt xuống khi nghe bọn ngu dốt Việt cộng lên lập trong những kẻ "học tập" chính trị. Thấp thỏm, nghe ngóng, lén lút tìm kiếm về biên. Lo sợ, đói khát, mất mặt, tuy vậy nhưng khi lên đến trên biển hay khi lên mò sang Thailand bọn được được. Thấp thỏm, chán nản, âu lo khi mảy mò, xoay xở với cuộc sống mới nơi xa xôi. Nhưng mà khi đã có cuộc sống mới rồi thì và khi Việt cộng bước phải mặt của để cầu nguyện cho chế độ, thì gần như lập tức, họ lại quay về làm kiếp bọn cho giặc. Họ không ngừng ngậm miệng kẻ thù với những lợi ích không còn mất chút liêm sỉ.

Cái chế độ mà họ cho là đã thay đổi đã chế độ có gì thay đổi về bọn chế độ. Có thay đổi chẳng là nó vẫn là u minh như ngày xưa và bọn ngoài hào nhoáng hơn. Ngày xưa nó mặc khố, đi dép râu kêu Má Má để như sự che, nuôi dưỡng của các bà Mẹ miền Nam hiện lãnh. Ngày nay nó quần áo tươm tất, đi xe hơi và đưa đi các "Má" để cướp đất, cướp nhà. Có thay đổi chẳng là nó vẫn tàn ác như ngày xưa đáng về phần người hiện phần con. Ngày xưa nó mặc khố, đi dép râu và giết người. Ngày nay nó vẫn giết người như ngày xưa mặc veston, thắt cravate và đi giày Tây. Mặt luật sư dám đứng ra bào chữa cho những giáo dân can trọng Thái Hà bị ngăn cản bằng mọi cách để không thể tham gia phiên tòa. Còn điều gì để nói không? Việt cộng phóng uỵch ngay trong cái

khuôn luật pháp của chúng. Trong cái thế giới thông tin bùng nổ như hiện nay, mà Việt cộng vẫn ngang nhiên bắt miêng linh mục Lý trong phiên tòa có sự theo dõi của thế giới, thì chúng có gì ngạc nhiên khi chúng giữ hàng ngàn đồng bào vô tội trong các phiên tòa "nhân dân" diễn ra sau bức màn tre, trong những đợt cải cách ruộng đất trớ trêu này. Miên Bức hay lập các tòa án lưu động xử bèn các viên chức, các sĩ quan VNCH sau khi chiếm được miền Nam.

Sau khi cái hệ thống cộng sản thế giới đã sụp đổ, Việt cộng vẫn ngang nhiên đem đợt, đem bèn của cha ông dâng cho Tàu cộng, thì chúng có gì khó hiểu khi xử a chúng đã ký văn bản công nhận Hoàng Sa, Trường Sa là của người bang. Và tôi thắc mắc những người "hay quên" sẽ làm gì và nói gì khi mà cái chế độ thế này sụp đổ. Có lẽ họ sẽ tiếp tục lên đường hay xuống đường?

Cũng có người nói tôi không quan tâm đến chính trị, chỉ quan tâm đến đời sống thôi. Đó có phải là điều mà Việt cộng muốn người Việt họ ngoi? Cái nghị quyết 36 mà Việt cộng đã và đang tiến hành bao nhiêu tiến của, công thức hiện cũng chỉ nhằm mục đích này. Hãy nghĩ đến với Việt Nam, hãy tiếp tục với Việt Nam ăn chơi và xài tiền, hãy tham gia câu trả lời đồng bào nghèo đói hay thiên tai những cảm nói xấu cho chế độ (vì nó đã quá xấu) và đồng bào tham gia hoạt động chính trị hay chế độ chế độ. Chúng ta tiếp hợp những sinh viên, những con em chúng ta, những người đang học hay làm việc trong các ngành Y, Dược, với Việt Nam phát thuốc, khám bệnh cho đồng bào, và chúng ta không bàn đến chính trị. Chúng ta muốn đem tiền thế do khó học học hành hay trui rèn, đem tiền bèn do vật vật gây đồng người xấu người, với Việt Nam để làm ăn, tổ chức đồng công việc cho đồng bào, và chúng ta không dính đến hoạt động vì thế do, nhân quyền. Giúp đồng bào là điều cần làm những chúng ta phải khôn ngoan vì chế độ khéo chúng ta đang hà hiếp tiếp tục cho cái chế độ man di này. Chúng ta có thể không quan tâm đến chính trị những chúng ta phải có chính kiến. Làm người thì phải có chính kiến, phân biệt đâu là chánh, đâu là tà, thế này thế kia, nhìn ra cho rõ. Có bao giờ chúng ta thắc mắc tại sao Việt Nam bây giờ có quá nhiều các loại hình đồ chơi chế? Ngay cả những loại tệ nạn đồi trụy hay có tính cách không văn minh như đâm trâu, cưỡi tiệt lợn tời vào ruộng trong lễ nhậm chức, ..., cũng được Việt cộng khai thác tại địa. Quê tôi Hùng Vương sao bao năm dài bị lãng quên thì nay lại được Việt cộng "cấp" cho một ngày giỗ. Việt cộng nay phải xài đến Quốc tế vì "cha già dân tộc" đã quá mất giá. Họ liên tục để họ hoá thanh niên, thanh nữ. Hãy nhìn những thanh niên, thanh nữ cuộc sống nhợt nhạt hết, cả vũ khí họ tuy nhiên Việt Nam tranh tài trong các trận túc cầu và so sánh với con số ít ỏi những người can đảm đồng cảm bị người phản đối cuộc rớt đầu của Thủ tướng của Trung cộng trước tòa nhà Quốc hội cũ ở Saigon.

Hà một người hiện nhiên, kẻ thù hung hiểm đồng oai, diu võ ngay của nhà, vậy mà bèn cảm quý còn muốn toang của đón chúng vào Tây Nguyên. Thanh niên Việt nam làm gì? Bèn bè tôi Việt Nam không bao giờ dám bàn với việc nước mới khi tôi nghĩ, họ thăm. Tất cả đều né tránh. Đi làm xong, là vào các quán nhậu. Có bao giờ Việt Nam, các quán nhậu như bây giờ không?

Ngày xưa, bọn Việt cộng ra rả chửi rủa các tởn nã xã hội là tàn đọa cạp Má-Ngáy, thì thời hái sao ba mái máy năm xã hội Việt Nam đái cái chết đáu viát XHCN, ta thấy đác gì tát đáp. Tởn nã mãi dâm, ma túy, nghiện ngập khắp nái. Thanh niên, thanh nữ đi làm lao nô khắp nái. Đàn bà, con gái Việt Nam bá đem ra làm hàng chào bán cho ngoái nhân. Chính tay chết tách nác đi công du cũng dùng đàn bà, con gái Việt nam làm mái mái chào ngoái Việt hái ngoái. Quác thá Việt nam bá rá ráng. Khi con dân Việt bá Trung cộng bá giát trên bián Đông, thì quác hái Việt cộng má tiác chiêu đãi bá Tàu phù ngay tái Hà nái. Hãy nhìn nghĩa trang quân đái VNCH bá đái xá ra sao trong khi nháng kẻ thù pháng Bác giát hái biát bao dân lành trong cuác chiến 1979 thì nay đác láp nghĩa trang to đáp, đác thăm viáng đá tá lòng biát tán. Hãy nhìn vào cánh sáng tháng tâm cáa các tháng phá binh VNCH. Chính thá VNCH cáa chúng ta đã bá Việt cộng làm nhác, cha chú chúng ta đã bá Việt cộng đầy đáa, thì nay lá nào chúng ta đá con cháu chúng ta táp tác bá Việt cộng sá đáng, sai khi ná?

Có nháng ngoái ván còn ít nhiáu suy tá vá ván nác. Ngoái xáa nám mát nám gai đá tá nhác mình không quên thù phái trá. Câu Tián cuái đáu nám phân Ngô Phù Sai mà suy tính mát ngày cát đáu kẻ thù. Chúng ta đêm nám giáng ngám, nám êm. Mát bác lên xe, mát bác xuáng xe. Chúng ta ván cháng cộng, nháng cháng nhá cái ngáa xem hoa, vì không có cái bác bách giáa sá sáng và cái chết đá cháng cộng. Chúng ta cháng khi bá ván công đi theo đoàn, theo lánh đi công tác kiáu ván, nháng khi chúng xá lá chúng ta hoan há đón nhán. Sá ít nháng ngoái còn đáng biáu tình bá dáu, chê trách là các đoan, là không háp thái, háp thá. Có lá chúng ta đã quên Việt cộng là bác tháy cáa du kích, cáa bá đáo sao? Khi Việt cộng thát bái sá đáng VTV4, thì cháng bao lâu sau trên háu hát các đài truyán hình đáa pháng tràn ngoáp các cuán phim bá cáa Việt cộng. Các bá phim vái nái dung tình cám tát át kiáu Đài Loan, Háng Kông đác đá dàng cháp nhán trong đái đa sá gia đình Việt Nam. Nháng hãy đá ý mà xem, chúng ta sá quen đán vái hình ánh mát tay cán bá Việt cộng trong phim hián lành, lo cho gia đình, cũng tháp nhang, cũng cáu nguyán. Há sao mà gán gái, cháng khác chúng ta là máy. Chúng ta có biát đáu, há cháng đã là nháng tên đã chôn sáng đáng bào chúng ta trong tát Máu Thân. Há cũng có thá đã là nháng tên đã hành há cháng, cha, anh em chúng ta trong tù cái táo. Chúng ta sá quen đán vái tên gái thành phá Há Chí Minh, thay cho Saigon. Và rái tên đá tá sá mát này đán đán sá trán nên đáp đá hán, đá cháp nhán hán do gán lián vái mát đáa danh táng đác xáng táng "Hòn ngoác Vián Đông". Chúng ta sá quen đán vái hình ánh Việt Nam bây giá sao mà giàu có quá khi nhìn tháy các nhán vát trong phim nào cũng sáng nái nhà cao, cáa ráng, cũng đi toàn xe đát tián mà quên đi đái đa sá đáng bào chúng ta ván sáng khá các, bá đàn áp mà không thá lên tiáng. "Ôi xã hái nào mà không có ngoái giàu, kẻ khó". Chúng ta sá chác lái mát tiáng, quáng ra mát vài chác, mát vài trăm, thám chí mát vài ngàn khi phái giúp đá đáng bào nái quê nhà và sau đó tá nhá "Tôi cũng quan tâm đán đát nác đáy chá!".

Và cũng còn đó nháng con ngoái ván thiát tha vái tián đá dân tác, ván sác sôi báu nhiát huyết vái quê háng cho dù đã hán ba mái máy năm mát nác. Há có thá đác nhiáu ngoái biát đán, đác truyán thông, báo chí đá cáp, hay há ván âm thám trong bóng tái hoát đáng theo cách này

hay cách khác với chung một mục đích, một mục đích, đẩy nhanh hơn bánh xe lịch sử, để ngày mà cộng dân tộc thoát khỏi cơn ngạt thở mau sớm hơn.

Chiến đấu cho cờ vàng lan rộng và thành công vang dội như khi xưa quân ta đánh đuổi kẻ thù xây dựng tiền đồn, bao vây cuộc sống an bình, không còn sống cho đến bao miền Nam. Các cuộc vận động chính trị như Quốc hội cấp tỉnh bang liên bang làm kẻ thù cay cú. Các cuộc biểu tình với một bên Việt cộng bán nước và bên Trung cộng cướp nước ít nhiều làm chùn tay kẻ thù liên bên ngoại xâm. Các cuộc diễu hành chính trị và văn hoá đã gây ra nhiều hậu quả về thi giết và tàn骸 giết người Rừng Tiên. Điếu đáng mừng là giới trẻ Việt Nam ngày càng tham gia nhiều hơn, dồn thân hơn vào dòng chính liên các hoạt động cộng đồng. Họ chính là những hạt ngọc quý báu của dân tộc, đang được mài dũa, thử thách để một ngày không xa, đem tài sức vì gây dựng lại quê hương. Và đã có những anh hùng xuất hiện dù đang sống trong sự kìm kẹp, hà khắc của chế độ man di. Một Lê Thị Công Nhân khí phách, xứng danh con cháu bà Trưng, bà Triệu. Một Nguyễn Văn Đài hiên ngang, dũng cảm phẫn nộ những kẻ buôn bán tình vụ khủng bố quốc gia.

Tôi thì nghĩ đến đã sao chúng ta đâu có lòng yêu nước. Tình yêu quê hương, đất nước là ngọn đuốc soi sáng giúp chúng ta biết đi đâu nên làm. Tôi nói nhiều người chỉ sống cho tôi vì vòng hay hoang tưởng. Nếu tôi yêu nước và tôi có tài sáng tác, ca hát, tôi sẽ là một Phan Văn Hùng, một Nguyễn Ánh hay một Việt Dzũng. Nếu tôi yêu nước và tôi có khả năng thu hút mọi người, tôi sẽ là một Nam Lộc trong các buổi diễn như "Cảm ơn anh". Nếu tôi yêu nước và tôi có tài xuất chúng, tôi sẽ là một Đồng Nguyễn Ánh làm rộng danh quê hương và chính nghĩa VNCH. Nếu tôi có lòng yêu nước và tôi can đảm, tôi sẽ là một Điếu Cày biểu tình chống Trung cộng bất chấp sự đe dọa bên bán nước. Và nếu tôi yêu nước những bất tài như bên thân người viết bài này, tôi sẽ luôn ủng hộ những ai có lòng và hành động vì quê hương tôi.

Một khi quê hương thoát khỏi cơn ngạt thở, thì bên ngoại xâm Trung cộng có gì đáng sợ. Cha ông ta ngày xưa đến phần người chống giặc phương Bắc, đã bao lần làm cho chúng kinh hồn bạt vía. Nay con cháu Lộc Hùng khắp miền, học lý tình hoa xứng người, mai đây đem tài trí, tiền của và giúp nước thì lo gì chúng có ngày Việt Nam lấy lại lãnh thổ đã mất, oai phong ngó ra biển Đông, ngừng một vài thí nghiệm.

Niềm tin này làm tôi phẫn khởi, những khi nhìn thấy rất nhiều các chú, các bác vì tuổi cao sức yếu vào liên lạc qua điện mà một hôm còn nghe mang, một mình nhìn thấy ngày quê hương tự do thanh bình chưa đến cho, lòng tôi man man nỗi buồn đau mỗi khi tháng Tư về.